

РЕШЕНИЕ

№ 5115

гр. София, 06.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8225** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.405 от Кодекса на труда (КТ).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу ПРЕДПИСАНИЯ дадени в т.1 – т.8 от Протокол за извършена проверка с изх. №ПР2020242/06.08.2020г. на Дирекция „Инспекция по труда” - С.. С процесния административен акт, в оспорваната му част, на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ, на жалбоподателя, в качеството му на работодател, е ПРЕДПИСАНО в срок до 28.08.2020г. да изплати на Е. Г. С., съгласно представените ведомости на дружеството (неразделна част от Протокола), уговореното трудово възнаграждение за извършената от нея работа за месеците януари, февруари, март и април 2020г. и за месеците септември, октомври, ноември и декември 2019г., съгласно чл.128, т.2 КТ.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваните предписания, като издадени от некомпетентен административен орган, при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и при липса на мотиви. Смята, че ответникът не е обсъдил представените от дружеството становище и писмени доказателства и е постановил административния акт без да изясни релевантните за спора факти и обстоятелства. Сочи, че изводът за неизплащане на трудови възнаграждения на служителя Е. С. противоречи на разпоредбата на чл.42, ал.5 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), която предписва данъкът върху доходите от трудови правоотношения да се удържа при окончателно

изплащане на облагаемия доход, начислен за съответния месец. Чрез процесуалния си представител адв. Т. моли съда да отмени предписанията, дадени в т.1 – т.8 по Протокол №ПР2020242/06.08.2020г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА” - С. (ДИТ), представлявана от директора, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. С. поддържа, че процесните предписания са законосъобразно дадени и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 29.05.2020г. Е. С. е сезирала Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ (ИАГИТ или Агенцията) със сигнал (жалба) срещу [фирма], който е регистриран с вх. №20050528. В сигнала са изложени следните твърдения: На 20.05.2020г. С. е подала чрез фирмения e-mail на дружеството заявление за прекратяване на трудовото й правоотношение на основание чл.327, ал.1, т.2 от Кодекса на труда (КТ). По-късно същия ден е занесла хартиено копие от заявлението в студиото, намиращо се в [населено място] на [улица], но въпреки уговорката й с управителя на дружеството, среща не се е състояла, а заявлението е било прието от рецепционист. Към Инспекцията е отправено искане за прекратяване на трудовото й правоотношение с [фирма] и заплащане на дължимите трудови възнаграждения и обезщетения за неизползван отпуск.

По-късно, на 03.07.2020г. Е. С. е подала нов сигнал (жалба) за нарушение на трудовото законодателство в който е поискала да й бъде предоставен отговор за резултата от проверката, образувана по сигнала й от 29.05.2020г. (вх. №20067152).

По повод на подадените сигнали, в периода 03.07. – 06.07.2020г. длъжностни лица в ДИТ са извършили проверка за спазване на трудовото законодателство на [фирма]. При преглед на ведомостите за заплати за месеците януари, февруари, март и април 2020г. и септември, октомври, ноември и декември 2019г. било установено, че работодателят е начислил, но не е заплатил на работника Е. Г. С. уговореното трудово възнаграждение за извършената от нея работа за съответния месец. До приключване на проверката не са били представени документи, удостоверяващи извършване на плащане на трудово възнаграждение за посочените месеци. Въз основа на тези установявания проверяващите са обосנוвали извод, че [фирма], в качеството му на работодател е извършило нарушение на чл.128, т.2 КТ във връзка с което на дружеството са дадени процесните предписания по т.1 – т.8 по Протокол изх. №ПР2020242/06.08.2020г.

За установяване на спорните факти по делото са приети гласни доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетеля З. Х. Х. като последователни, непротиворечащи си и основани на преки нейни впечатления. Свидетелката разказва, че от м. октомври 2018г. работи като рецепционист в [фирма] в студиото на [улица], където е работела като масажист и Е. С.. В процесния период рецепционистите в съответните обекти на дружеството са „заплащали“ трудовите възнаграждения, които са получавали от управителя в надписани пликосе, срещу което служителите са се подписвали във ведомостите за заплати. Е. С. е получавала възнаграждението си всяка седмица (най-често в неделя), като размерът е бил в зависимост от отработените дни.

В някои случаи С. е отказвала да подпише ведомостта без да посочи причина. За изясняване на делото от фактическа страна са приети относими писмени доказателства, които ще бъдат съответно коментирани при формиране на правните изводи: Уведомление по чл.62, ал.5 КТ; Писмено предизвестие от 21.05.2020г. за прекратяване на трудов договор.; Писмо от 18.06.2020г. от Е. С. до управителя на [фирма].; Заявление с вх. №01/20.05.2020г.; Трудов договор от 12.03.2018г.; Длъжностна характеристика за длъжност „Масажист“, код по НКПД 51693009; Допълнително споразумение №27/01.01.2020г.; Допълнително споразумение №13 от 01.01.2019г.; Протокол от 29.07.2020г. за връчване на документи; Оттегляне на Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение; Заповед за прекратяване на трудов договор №21; Справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 КТ с вх. №22388203327654/24.07.2020г.; Декларация за обстоятелствата за изплащане на парични обезщетения от 30.07.2020г. и Уведомление от У. Б.; Молба за разрешаване ползването на неплатен годишен отпуск (неподписана); Декларации, копия от платежни ведомости за м. септември, октомври и декември 2019г., м. март и май 2020г.; Справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 КТ с вх. №22388203314030/15.07.2020г.; Заповед за прекратяване на трудов договор №23/06.07.2020г.; Заповед №959/21.02.2019г. на изпълнителния директор на ИАГИТ; Длъжностна характеристика за длъжност „Юрисконсулт“ в Отдел „Трудови правоотношения и правно осигуряване“ в ДИТ; Заповед №1315/28.05.2019г. на изпълнителния директор на ИАГИТ; Длъжностна характеристика за длъжност „Инспектор“ в Отдел „Трудови правоотношения и правно осигуряване“ в ДИТ.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който създава задължения за жалбоподателя, и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.405 КТ.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесните предписания по т.1 – т.8 от Протокол с изх. №ПР2020242/06.08.2020г. са издадени от компетентен административен орган по смисъла на чл.404, ал.1 КТ, в рамките на предоставените му правомощия. С разпоредбата на чл.399 КТ осъществяването на цялостния контрол за спазване на трудовото законодателство е предоставено на Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" (ИАГИТ). Дирекциите "Инспекция по труда", като поделения в системата на ИАГИТ, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение (арг. чл.12, ал.1 от Закона за администрацията). Съгласно чл.21, ал.1 от Устройствения правилник на ИАГИТ (действащ към датата на постановяване на оспорваното предписание), при и по повод изпълнение на служебните си задължения инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл.404, ал.1, т.1 – да дава задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство.

Правомощия на инспектор имат и ръководителите на административни звена в специализираната администрация, служителите, назначени на длъжност инспектор, юрисконсултите, както и други служители на Агенцията, назначени на експертни длъжности, които са изрично упълномощени от изпълнителния директор (чл.21, ал.2 от Устройствения правилник на ИАГИТ). По делото са приети и не са оспорени Заповед №959/21.02.2019г. и Заповед №1315/28.05.2019г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, както и длъжностни характеристики за длъжностите „Юрисконсулт“ и „Инспектор“ в Отдел „Трудови правоотношения и правно осигуряване“ в ДИТ, видно от които лицата извършили проверката и постановили процесните принудителни административни мерки са били в служебно правоотношение, на длъжности „юрисконсулт“ и „инспектор“ в ДИТ - С..

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, установени в чл.404 КТ. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административно-производствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение по същество на поставения пред него въпрос.

Процесните предписания по т.1 – т.8 са постановени в съответствие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

С нормата на чл.128 КТ е предвидено задължение за работодателя в установените срокове да начислява във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд, да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа и да издава при поискване от работника или служителя извлечение от ведомостите за заплати за изплатените или неизплатените трудови възнаграждения и обезщетения. Неизпълнението на което и да е от посочените задължения представлява нарушение на трудовото законодателство.

С разпоредбата на чл.399, ал.1 КТ е предвидено, че ИАГИТ осъществява контрол по спазване на трудовото законодателство, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение. За предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство и за отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на Агенцията могат да прилагат принудителни административни мерки (ПАМ), изчерпателно посочени в чл.404, ал.1, т.1 - т.12, включително да дават задължителни предписания на работодателя и на органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения (т.12).

Начинът, мястото и сроковете за изплащане на трудовите възнаграждения са регламентирани в чл.270 КТ. Според ал.3 на цитираната норма трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка.

В случая жалбоподателят не успя да докаже по безспорен начин, че е изпълнил задължението си за заплащане на трудовото възнаграждение на Е. С. за процесните периоди: м., м. септември, октомври, ноември и декември 2019г., януари, февруари, март и април 2020г. В приетите и неоспорени по делото платежни ведомости липсва

подпис на служителя с който да удостовери плащането на трудовото възнаграждение за съответния месец. Не са представени разписки, разходни касови ордери или други писмени документи, удостоверяващи извършени плащания. Не се твърди от работодателя и не са ангажирани доказателства плащането да е ставало по банков път. Липсата на плащане не се опровергава със събраните по делото гласни доказателства, доколкото свидетелят З. Х. изрично заявява, че е предавала на служителите предварително надписани затворени пликове, предоставени ѝ от управителя на дружеството. Свидетелката не установява по безспорен начин времето и сумите които е предавала на С., нито дали тези суми отговарят на договореното трудово възнаграждение, още повече, че според твърденията ѝ на тази служителка е било заплащано всяка седмица в зависимост от отработените часове. Видно обаче от приетия по делото Трудов договор от 12.03.2018г. и Допълнителни споразумения №13/01.01.2019г. и №27/01.01.2020г. трудовото правоотношение между [фирма] и Е. С. е за непълно работно време – 2 часа с определен размер на трудовото възнаграждение.

При тези факти настоящият решаващ състав на съда приема, че предписанията по т.1 – т.8 от Протокол №ПР2020242/06.08.2020г. са законосъобразно дадени и не са налице основания за отмяната им.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението 150 (сто и петдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу ПРЕДПИСАНИЯ дадени в т.1 – т.8 от Протокол за извършена проверка с изх. №ПР2020242/06.08.2020г. на Дирекция „Инспекция по труда” - С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], вх.1, ап.16, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда” - С., представлявана от директора, с адрес: 1040 С., [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по адм. Дело №8225/2020г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова

